

15/2011 – ročník V.

Celá krajina působí smutným, a přitom krásným dojmem. Jdu opět po kamenné cestě, podél níž rostou javory...

Vojtěch Janků (G3 2010/2011)

Jdu po kamenné cestě, zrovna je podzim. Kolem ní rostou stromy, většinou vysoké javory. Jejich větve tiše ševlí ve větru. Pod těmito stromy leží spadané listy, které tvoří nepravidelné žlutohnědé pruhy.

Některé listy však uvízly v mezerách mezi kameny a teď se tam jemně chvějí. Obloha pestré barvy listů doplňuje šedí, kterou se na některých místech prodralo slunce, a teď těmito mezerami pronikají jemné paprsky světla.

Dopadají na temně zelenou trávu, která tvoří dlouhé pláně kolem cesty. Ty se mírně svažují, a tím se krásně stínují. V dálce za těmito pláněmi rostou jehličnaté lesíky, jako temný hvozd za nekočnou pouští travnatých plání.

Vtom zahlédnu tři jeleny. Sevře se mi srdce a neodvažuji se ani dýchat, abych je nevyplašil. Naštěstí si mě nevyšimají a klidně se pasou. Pozoruji je, jak zvedají hlavy a majestátně odcházejí do svého domova v lesíku.

Najednou se zvedá vítr. Barevné pásy listů se začínají ladně vznášet a vesele kolem mě poletují. Listy uvězněné v mezerách mezi kameny se konečně uvolnily ze svého vězení a přidávají se ke svým svobodným kamarádům. Po chvíli vítr ustává, listy se zklidňují a pomalu se snášejí zpět k zemi.

Stromy mi šustěním listů vyprávějí starodávné příběhy z dob, kdy na Zemi ještě žila prapodivná stvoření a kdy byla lidská civilizace teprve dítětem v plenkách. Pojednou se začíná stmívat. Na obzoru se kolem dokola objevuje narudlý kruh, který krásně ladí s červenými cesmínými, krčícími se mezi javory.

Adaptační pobyt PMP1 Videčské Paseky, 4. - 7. 9. 2011

I letos, jako každý jiný rok, se noví studenti odjeli seznamovat na čtyři dny do Beskyd. Začalo to tím, že se naše třída sešla se sestrou Michaelou a paní profesorkou Mrázovou na hlavním nádraží, odkud jsme vlaky jeli do Beskyd. Z Rožnova pod Radhoštěm jsme se kousek svezli autobusem a následně šli k chalupě s krosnou na zádech – každý po svých.

Tam už nás čekal pan profesor Veselý, Vašek a čtyři dívky z vyšších ročníků, kteří si pro nás hned připravili první hru. Po ní jsme se rozdělili do pokojů, dali si vlastní večeři a hráli další seznamovací hry. Když se nám všem konečně podařilo v noci zalehnout do spacáků a usnout, začalo se chvíli po půlnoci ozývat cinkání zvonku a anděl nás probouzel s tím, že jsou Vánoce. My všichni rozespálí jsme v pyžamech vyšli ven na takovou malou noční procházku, zazpívali si koledy a u nazdobeného stromečku jsme si rozdali dárky. Nechyběla ani štedrovečerní večeře, rybí prsty, cukroví a příjemná atmosféra. Byla to sice taková noční přepaďovka, ale povedená, takže si myslím, že na tyto předčasné Vánoce bude každý rád vzpomínat.

Další den byl ve znamení Her bez hranic. Dopoledním programem byla vlastní výroba triček a vlajek, každý tým si vymýšlel pokřiky, názvy zemí apod. a odpoledne se soutěžilo v nejrůznějších disciplínách.

Předposlední den, v úterý, jsme šli na dopolední vycházku do vesnice Dolní Lhota, kde působil spisovatel Jan Karafiát, a navštívili jsme místní kostel, kde nás čekala i komentovaná prohlídka. Po návratu jsme hráli další skvělé hry a někdo si už balil věci. Po večeři jsme se sešli ve stodole, kde si každý sám psal dopis a následně se jídelna proměnila v Casino. Tam většina do hry psala nejrůznější sliby, takže se můžeme těšit, až někteří budou ve škole v pyžamech či krojích, jiní budou tancovat a další se předvedou s jiným kousky.

Ve středu ráno jsme na snídani přišli už s batohy, uklidili budovu a dostali jsme diplom na památku a také sladkou medaili. Venku jsme si dali poslední písničku na rozloučenou a odcházeli na autobus, který nás odvezl do Brna před školu.

Myslím, že na tomto adaptačním pobytu jsme se více poznali a nezírali tolik na sebe jako 1. září, zahráli si a naučili se nové hry a zažili spoustu zábavy. Velké poděkování patří všem organizátorům, zvláště paní profesorce Mrázové za dobrá jídla, která pro nás vařila a také sestřičce Michaele, která ke hrám nadšeně přistupovala a účastnila se jich společně s námi. Řekla bych, že tento pobyt zůstane v mysli každého z nás a budeme na něj dlouho vzpomínat.

Kristina Blažková (PMP1)

Adaptační pobyt G1 **Rajnochovice, 12. - 16. 9. 2011**

V pondělí ráno jsme se sešli u školy. Za chvíli přijel autobus, který nás odvezl do Rajnochovic, kde se konal náš adaptační kurz. Ubytování jsme byli na faře. Všechny holky spaly v jednom pokoji, kluci v druhém. Jako doprovod s námi jela sestra Vojtěcha, paní profesorka třídní Melicharová, pan profesor Zemánek, Vašek a studenti střední pedagogické školy.

Hned po příjezdu jsme hráli první hru, během které jsme plnili různé úkoly a seznámili se s farou a jejím okolím. Večer jsme se sešli venku, kde byla zahájena naše celopobytová hra. Tématem adaptačního kurzu byly olympijské hry. Byli jsme rozděleni do pěti družstev. Prvním úkolem bylo vymyslet a vyrobit si symboly, jako např. vlajku, hymnu nebo mapu. Během olympijských her jsme soutěžili v různých disciplínách a bojovali o stupně vítězů. Naše skupinka získala bronzovou medaili.

Součástí pobytu byla i výuka. Například jsme procvičovali anglická slovíčka a poslouchali historické příběhy. Na obědy jsme chodili na nedalekou základní školu. Snídaně a večeře pro nás připravovala sestra Vojtěcha. Největší překvapení na nás čekalo poslední ráno, kdy byl nejbohatší výběr jídel.

Nejzajímavějším dnem byla středa, protože jsme šli na výlet na blízký vrch. Naše dobrou náladu zkazil až déšť, proto jsme se velmi těšili na večerní karneval. Kdo chtěl, mohl jít večer do místní kaple a pomodlit se.

Odměnou za naše snažení byl ohňostroj a tričko s olympijskými kruhy, připomínající celý pobyt. Celý týden rychle uběhl a my jsme v pátek odjeli domů do Brna.

Eva Slováčková (G1)

Adaptační pobyt PL1 **Videčské Paseky, 14. - 16. 9. 2011**

Když jsem se dozvěděla, že pojedeme na adaptační pobyt, napadla mne jen dvě slova: kolektivní nuda. Nikdo se s nikým nezná, neví, co si ke komu může dovolit. Už 2. září mi ale bylo jasné, že tenhle „adapták“ určitě nuda nebude. Holky (a kluk) jsou moc fajn, a proto cesta do Beskyd, na kterou jsme vyrazili 7. 9. ráno, utíkala jako voda.

Od autobusu jsme šli ještě asi kilometr pěšky, než jsme se dostali k našemu obydlí. Tam následovala první hra. Ve dvojici nám svázali nohy k sobě a my měli chodit po chatě (a kolem) a zjišťovat různé věci. Bylo mnoho pádů, ale někteří brzy vymysleli celkem elegantní řešení tohoto problému. Lezli jsme po čtyřech! Následovalo pár dalších her se staršími studentkami školy a profesory – Hry bez hranic. Potom byla večeře a asi v 10 hodin večer se šlo spát. Kolem půl jedné v noci nás ale probudily koledy. Naši profesori nám přichystali Vánoce se vším všudy. Cukroví, ryba, stromeček i dárky.

Čtvrtek byl ve znamení her. Byly to hry, které nás donutily zapamatovat si jména všech spolužáků a zformovaly náš kolektiv. Po večeri následovalo další překvapení. Tentokrát to bylo Casino. Las Vegas v jídelně – přesně jako z televize!

Bankéři, žetony, směnky, krupičky, ruleta, kostky, karty... Naše chata se stala doupětem hazardu! V pátek ráno jsme si sbalili věci a uvedli chatu do původního stavu. A potom už jen cesta domů vlakem. „Adapták“ si všichni nepochybně užili a já jsem navíc konečně našla to správné opozitum ke slovům „kolektivní nuda“.

Kateřina Kvapilová (PL1)

**13. ročník festivalu Den poezie
„Nad poezií Bohuslava Reynka“
Literární beseda
s PhDr. Dagmar Halasovou
CMGaSOŠPg Brno, 10. 11. 2011**

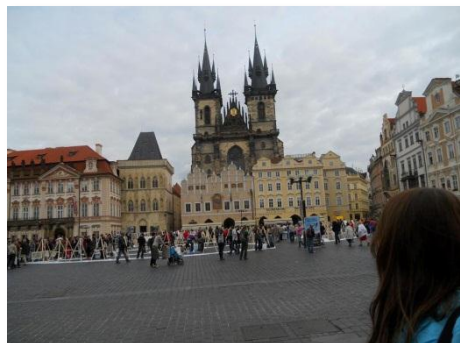
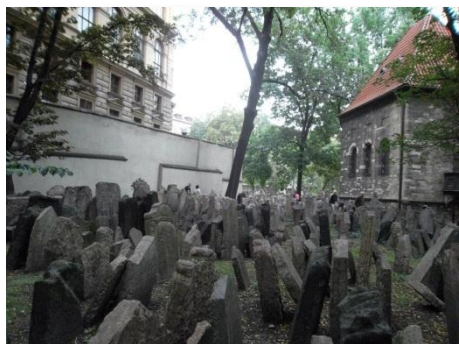
Mezipředmětová exkurze do Prahy

G8 (14. - 16. 9. 2011)

VHC4 (5. - 7. 10. 2011)

PL4 (14. - 16. 11. 2011)

Na zkušenou do Vídně a zase zpět

Kdybych měla psát o tom, co mi pobyt v Rakousku dal nebo vzal, nestačil by mi pravděpodobně rozsah celého čísla časopisu. Ráda bych se proto zaměřila na to, co se mi pro článek tohoto charakteru zdá nejzajímavější, tedy na postřehy ze života na vídeňském gymnáziu, průběh výuky nebo osnovy předmětů.

Než začnu zmiňovat konkrétní zážitky, chtěla bych zdůraznit dvě věci. Troufám si tvrdit, že rozdíl, ať už v jakémkoli smyslu, mezi Vídní a zbytkem Rakouska jsou markantnější než rozdíl mezi naším hlavním městem a zbytkem republiky. Proto bych byla nerada, aby se někdo zkresleně domníval, že to, o čem píši, platí plošně pro celý náš sousední stát. Stejně tak poznamenávám, že, podobně jako u nás, se výuka na různých typech škol nebo na školách s odlišnými zřizovateli může dost zásadně lišit. Neznamená to tedy, že by následující řádky měly svým obsahem vypovídat komplexně o rakouském školství. Článek je spíš jakýmsi zápisníkem mých osobních dojmů a pocitů, které si z půlročního studia odnáším.

Mám-li na přední místo vybrat to, co mě zaskočilo nejvíce hned na začátku, bude to asi přístup ke způsobu výuky cizích jazyků a jejich praktické využívání. Vídeň je, jako řada evropských metropolí, městem plným cizinců, a i škola, kterou jsme se spolužačkou navštěvovaly, je co do složení studentů hodně kosmopolitní, navíc prestižní právě kvůli kvalitní výuce jazyků. Koho by ale nepřekvapilo, kdyby

ho před jídelnou oslovil jedenáctiletý chlapec s dotazem, v kolik hodin se bude vydávat oběd, s naprostou bezprostředností a samozřejmostí anglicky? Vždyť téměř okamžitě poznal, že jste cizinec a na ty se přece mluví anglicky. Setkala jsem se i s údivnými pohledy nad tím, proč by se někdo z České republiky měl učit německy, když anglicky přece mluví celý svět. Angličtina se učí standardně už od první třídy a žáci jsou vedeni k tomu, aby se v ní aktivně vyjadřovali. Úvahová slohová práce s hodinovým časovým limitem o třech až čtyřech stech slovech bez povolení použití slovníku nebyla žádnou výjimkou, přičemž témata by se směle vyrovnala těm našim pro maturitu z češtiny. Běžnou praxí je jednou za dobu studia dvoutýdenní jazykový kurs v zahraničí. Po rozhovoru s jednou z prvňáček ze základní školy jsem došla k názoru, že děti jsou především v rodině vychovávány k tomu, že cizí jazyk zdaleka není jen školním předmětem, kterým stačí šikovně proplout.

Dalším překvapením byla naproti tomu úroveň znalostí spolužáků v přírodovědných a technických předmětech. Co se týká biologie, chemie, fyziky nebo informatiky, jsou hodinové dotace rozloženy v porovnání s našimi odlišně. Každý ročník má vždy jen některé z těchto předmětů, v příštím roce zase jiné. Například třídy, které by odpovídaly naší sextě, se učí jen biologií a fyziku. Na vědomostech studentů je dost patrné i to, že se s výukou těchto předmětů začíná ve vyšších třídách než u nás. Z osobní zkušenosti mohu tvrdit, že umíte-li v sextě popsat princip fungování ústředního topení, víte-li, že Koperník byl zastáncem heliocentrického systému, a

poté, co třída vyjmenuje postupně polovinu abecedy, uvedete, že veličinu teplo označujeme písmenem Q, sklídíte obdiv spolužáků i profesora. Opravdu si jen stěží dokážu představit jejich reakci, kdyby viděli u nás probíranou látku. V matematice nedá bez kalkulačky nikdo ani ránu, krácení zlomku je problémem proto, že zlomková čára je nahrazena desetinnou čárkou po okamžitém vydělení na desetinné číslo.

Základy společenských věd jako takové neexistují, látka psychologie je zařazena do hodin náboženství, ekonomie do zeměpisu, sociologie a politologie do dějepisu, ekologie a environmentalistika do biologie. Ovšem diskuze, ke kterým jsou žáci vedeni, se, podle mého názoru, brzy stávají bezpředmětnými, protože faktů, která byla probrána na nižším stupni gymnázia a na jejichž základě by na vyšším stupni měly vznikat rozumné argumenty, je u většiny zoufale málo. V tomto ohledu bych rozhodně upřednostňovala náš systém, kdy se znalosti dlouhodobě opakují a prohlubují a ve zvláštním předmětu je pak příležitost zformovat vlastní názor.

Posledním bodem, který bych ráda zmínila, jsou hodiny tělocviku. Dokud jsem se neocitla v rakouské škole, nedokázala jsem si představit, že by profesor vpustil studenty do tělocvičny, prohlásil, aby si vytáhli to či ono gymnastické nářadí, dal jim na papíře nakopírované obrázky cviků s poznámkou, aby si nezapomněli dávat záchranu, a poté se odešel bavit s kolegou. Jestliže student nechce cokoli dělat, prostě to oznámí a sedne si stranou. Tímto bych chtěla povzbudit naše tělocvikáře, aby se netrápili představami, že je to s našimi pohybovými schopnost-

mi tak zlé, že hůř už snad ani být nemůže. Mohlo by.

Nakonec jen malá poznámka ke známkování. Pro tzv. pozitivní známku, tj. jedna až čtyři, musí být splněna polovina všech úkolů písemné práce. Tato polovina se pak rovnoměrně rozdělí na ony čtyři známkové stupně, zatímco u nás je často celkový počet bodů jednoduše vydělen pěti. Běžně získá student pouze dvě známky v jednom předmětu za semestr. Cílem většiny je projít, mít samé jedničky je meta prakticky nedosažitelná.

Úplným závěrem bych chtěla poznamenat, že jakkoli by tento článek mohl vyznívat negativně, věřte, že bych si přála, aby tak vnímán nebyl. Vybavuje se mi i řada pěkných vzpomínek, mezi které by patřily například zkušenosti ohledně stravování ve školní jídelně, možnost zúčastnit se jako divák místních maturitních zkoušek nebo třídní výlet, přestože i v tomto případě konstatuji, že nad pravý český táborák zkratka není. Zajímavým nápadem je také rozdávání dotazníků na konci roku, jejichž otázky se týkají spokojenosti s průběhem výuky nebo klasifikace u daného profesora, kdy studenti anonymně uvádějí, co se jim líbilo a co by naopak chtěli od září změnit. Jenže kdybych měla jedno po druhém rozvádět, byl by tento příspěvek tak dlouhý, že by ho jen málokdo četl.

Kdyby existoval nějaký kompromis mezi českým a rakouským přístupem, jakýsi zlatý střed, kdyby tak bylo možné vzít z obou jen to dobré, to by pak byla ta správná školská reforma. Škoda, že ideály neexistují.

Klára Kročová (G7)

... s paní profesorkou Danielou Švandovou

1. Mohla byste nám něco málo o sobě prozradit?

Pocházím ze Zlína, kam se vždycky ráda vracím. Do Brna jsem přišla studovat VŠ a nakonec jsme tu s manželem zůstali hlavně kvůli jeho práci. Odjakživa mě bavilo být venku a měla jsem vztah ke sportům jako atletika, stolní tenis, běžkování, kolo, několik let jsem dělala orientační běh.

Na druhou stranu mi nikdy nešly ruční práce jako šití, pletení a bohužel ani kreslení. V těchto oblastech jsem naprosto nepoužitelná. Ve škole jsem už v první třídě pojala podezření vůči matematice a později k ní přibyla ještě chemie a fyzika. Proto jsem se nakonec přihlásila na humanitní větev gymnázia, abych těchto předmětů měla co nejméně. Ostatní myslím vyplyne z následujících odpovědí.

2. Řekněte nám prosím, jaké bylo Vaše dětství. Jaké školy jste studovala?

Dětství jsem měla hezké. Možnosti, co dělat, byly v porovnání s dneškem omezené kvůli komunistům, ale my děti jsme to do určité doby moc nevnímaly. V televizi nic nedávali, hudba většinou nestála za nic (Karel Gott, Helena Vondráčková, Michal David, Dalibor Janda atd.), a tak jsme většinu času trávili u knížek a venku. Téměř každou sobotu jsme chodili na výlety do Hostýnských či Vizovických vrchů, v zimě jsme vyráželi tamtéž na běžky. Později jsme sice se

sestrou začaly vnímat, že někteří např. jezdí do zahraničí, a my ne, ale Sametová revoluce přišla v pravý čas a my jsme si všechno vynahradily.

Po běžné ZŠ a gymnáziu jsem se hlásila na FF MU a FF UK na obor čeština – historie. Byl to dost oblíbený obor a toho roku jsem se pro velký zájem nedostala. Odjela jsem tedy zcela neplánovaně na půl roku do USA. Po návratu jsem znovu zkusila obor ČJ-Hi a jen tak pro legraci jsem si podala přihlášku na PdF MU na obor AJ-ČJ. Tentokrát jsem se pro změnu dostala na všechny školy a musela se rozhodovat, kam jít. Angličtina mi nakonec připadala praktičtější než historie, a tak jsem skončila na PdF MU.

3. Studovala jste angličtinu i v zahraničí? Kde?

Jak jsem již zmínila výše, byla jsem asi půl roku v USA, konkrétně v Utahu, v malém studentském městečku Ephraim na Snow College. Studovala jsem tam angličtinu pro cizince, je to kurz, který musí absolvovat všichni cizinci, kteří potom chtějí studovat s Američany. Jakmile dosáhnete určité úrovně, můžete si vybrat jeden regulérní předmět a chodit tam společně s americkými studenty. Sotva jsem tento kurz dokončila, musela jsem zase zpátky na přijímací zkoušky na VŠ.

Byla to výborná zkušenost, v celém programu jsem byla několik měsíců jediná Evropanka, většina ostatních spolužáků byla z Japonska, Hongkongu a Mexika, pár z Venezuely či Kolumbie. Navíc Utah je mormonský stát. Byl to zkrátka kulturní i jazykový šok 24 hodin denně.

4. Kdy jste začala učit na naší škole?

Bylo to tuším v roce 2002. Už během studia na VŠ jsem tu učila pár hodin konverzace. Pak toho bylo víc a po státnicích jsem nastoupila na plný úvazek.

5. Jak by měl podle Vás vypadat správný student a jak by vypadat rozhodně neměl?

Možná paradoxně mě napadá, že správný student by kromě studia měl zvládat i něco jiného – mít nějaký vážný koníček či koníčky. Měl by být všestranná osobnost. Pokud by to kvůli studijním povinnostem student nestíhal, pak by byl asi šťastnější na méně náročné škole.

Nelíbí se mi přístup takových studentů, kteří si myslí, že veškerou práci v procesu učení má provést učitel. On je má přece látku naučit, ne? Tak ať se snaží! Ale oni sami pro to leckdy neudělají nic. Když potom nic neumí (a s tímto přístupem opravdu neumí), je to samozřejmě chyba učitele. Myslím si, že studenti jsou nejméně z 50 % spoluzodpovědní za to, co umí či neumí.

6. Letos jste se vrátila z mateřské dovolené. Líbilo se Vám doma a nechybělo Vám učení? 😊

Musím se přiznat, že po asi pěti letech učení na plný úvazek jsem pauzu uvítala a nejméně rok se mi po učení nestýskalo. Respektive učení by mi nevadilo, ale ten permanentní stres, jestli něco stíhám, či ne, jestli už jsem opravila písemky, jestli mám všechny přípravy, je vyčerpávající.

Doma se mi vcelku líbilo, skoro pořád bylo co dělat – stihli jsme se i přestěhovat kousek za Brno, což samo o sobě zabralo hodně času i energie.

Navíc můžete sledovat, jak vám doma roste nová osůbka a jak se během pár měsíců promění ze zcela závislého miminka na téměř samostatnou jednotku. Nejhorší je, když zjistíte, že to, co se vám na dítěti nelíbí, má to dítě právě po vás.

7. Co ráda děláte ve svém volném čase: máte ještě nějaké jiné zájmy, koníčky?

Volného času moc nemám, ale pokud je, dělám všechny výše zmíněné aktivity – čtení, sporty, výlety. A zpívám ve sboru zvaném Chrapot (zkratka pro Chráněné pomocné těleso). A ráda pěstuji na zahradě věci, které se dají sníst. Květiny jsou nejdle, takže těch moc nemáme.

8. Chtěla byste něco vzkázat čtenářům?

Náš češtinář na gymnáziu nám jednou řekl, že co nenačteme během SŠ a VŠ (myslel beletrii), už nikdy nedoženeme. Moc jsem mu nevěřila, ale pomalu mi dochází, že měl asi pravdu. Takže, ČTĚTE, dokud máte čas!

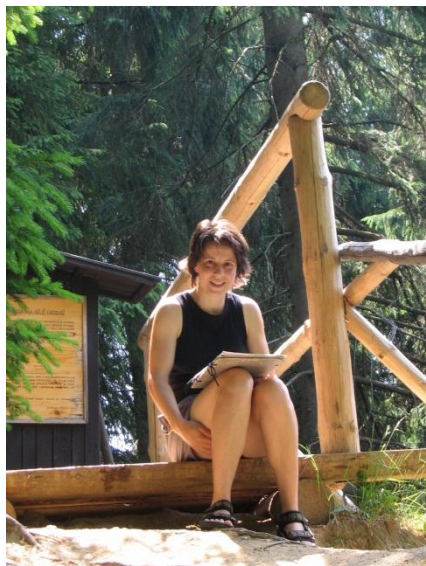
Děkujeme za rozhovor!

Mgr. Daniela Švandová

- narozena 4. 7. 1977
- studovala na Gymnáziu Otrokovice, poté na PdF MU obor AJ-ČJ
- na naši škole vyučuje od roku 2002
- má starší sestru
- je vdaná, má tříletou dceru Kláru
- je věřící
- oblíbená barva: dle nálady
- oblíbený film: Život Briana
- oblíbený autor, popř. kniha: Ray Bradbury, Leo Rosten (Pan Kaplan má stále třídu rád)

Kateřina Pokorná (G5)

Karel Čapek:
Povídky z jedné a z druhé kapsy
(Ušní zpověď)

„Potlačené představy,“ mínil páter Oves, farář od Sv. Matěje, „poslouchejte, kurýrovat tyhle potlačené představy, to je jedna z nejstarších lidských zkušeností: jenže naše svatá církev té medicíně říká sacramentum sanctae confessionis. Když tě něco v duši tlačí, když se za něco hanbiš, jdi, kujóne, k svatě zpovědi a vyznej se z toho neřádu, co v sobě nosíš! Jenže my tomu neříkáme léčení nervových poruch; my tomu říkáme lítost, pokání a odpuštění hříchů.

Počkejte, tomu už je řada let; byl ukrutně horký letní den, a tak jsem si zašel do svého kostelíčka – víte, já si myslím, že tihle evangelíci mohli vzniknout jenom v severních krajinách, kde není ani v létě člověku horko. V takovém našem, katolickém kostele máš po celý Boží den něco, mše, modlení, nešpory nebo aspoň ty obrazy a sochy; můžeš si tam kdykoliv zaskočít, ochladíš se a porozjímáš – k tomu ale pasuje, když je venku jako v peci. Proto máte berany v těch chladných a nehostinných zemích a nás katolíky v končinách teplejších, to asi dělá ten stín a chládek ve chrámech Páně. Tedy tenkrát byl takový palčivý den; když jsem vešel do kostela, tak to na člověka tak krásně a smířlivě dýchlo; a tam ke mně přijde kostelník, že tu už přes hodinu čeká jeden člověk, aby se někomu vyzpovídal.

Dobrá, to se stává dost často; tož jsem si vzal v sakristii štólu a šel jsem si sednout do zpovědnice. Kostelník přivedl

toho kajčnicka – byl to nemladý, slušně oblečený člověk, vypadal jako obchodník zástupce nebo agent s realitami, ve tváři bledý a jaksi naduřelý; klekl u zpovědnice a mlčel.

No tak, pomáhal jsem mu, říkejte po mně: Já bídný hříšník, zpovídám a vyznávám se Bohu Všemohoucímu –

Ne, vypravil ze sebe ten člověk, já to říkám jinak. Nechte mne. Já musím jinak. – Najednou se mu začala třást brada a na čele se mu vyvalil pot; a já měl zčistajasna pocit takové divné a strašné ošklivosti. – Stejný otřes jsem předtím zažil jenom jednou, když jsem byl při exhumaci nebožtíka, který byl... který už byl v rozkladu; já vám, páni, nebudu líčit, jak to vypadá.

Proboha, co je vám? křikl jsem na něho polekán.

Hned – hned, jektal ten člověk, hluboce vzdychl, hlasitě se vysmrkal a řekl: Už je po tom. Tak já začnu, velebný pane. Je tomu dvanáct let –

Já vám neřeknu, co jsem od něho slyšel. Předně to je, to se rozumí, zpovědní tajemství; a za druhé to byl skutek tak strašlivý, tak odporný a bestiální, že – zkrátka, to se vůbec nedá povídat; a ten člověk to ze sebe chrlil v takových děsných podrobnostech – a nic, nic nevynechal! Já myslel, že z té zpovědnice uteču, že si zacpu uši nebo já nevím co; nacpal jsem si štólu do úst, abych nevykřikl hrůzu.

Tak už je to venku, řekl ten člověk spokojeně a ulehčeně se vysmrkal. Tak vám děkuju, velebný pane.

Počkejte, křikl jsem, a co pokání?

Co vás nemá, řekl ten člověk a mrkal na mne skrz to okénko skoro důvěrně. Pane páter, vždyť já na nic nevěřím; já

jsem si šel jenom ulehčit. Víte, když já o... o té věci nějaký čas nemluví... tak já to pak vidím před sebou... všechno... a nemůžu spát, nemůžu oka zamhouřit - - A když to tak na mne přijde, tak to musí ven, musím to někomu povědít; a vy tu jste na to, je to vaše řemeslo, nesmíte to jít udat, na to je zpovědní tajemství. Ale rozhršení, na to já nic nedám; to je těžká věc, když člověk nemá víru. Mnohokrát děkuju, velebný pane. Uctívá poklona. - A než jsem se vzpamatoval, plaval pružným krokem z kostela.

Asi za rok se vyskytl zas; nachytl mne před kostelem, bledý a nesmírně pokorný. Velebný pane, koktal, mohl bych se u vás vyzpovídat?

Človče, řekl jsem mu, bez pokání to nejde, a basta. Když se nechcete kát, tak spolu nemáme žádný kšeft.

Ježíšmarjá, vzdychl ten člověk zdrčeně, tohle mně teď říká každý páter! Žádný mě už nechce vyzpovídat, a já bych tak hrozně potřeboval - Koukejte, velebný pane, co vám to udělá, kdybych - kdybych ještě jednou -

Vtom se mu začaly třást rty jako tehdy. Nic, rozkřikl jsem se na něho, nebo mně to povídejte před nějakou světskou osobou!

Já vím, záúpěl ten člověk, aby mne ta světská osoba pak udala! Aby vás čert vzal, zařval poraněně a běžel pryč, a je to divné, i na těch jeho zádech bylo vidět takové vám zoufalství -

Od té doby jsem ho neviděl.“

Veronika Králová (G7)

Jana Eyrová (Jane Eyre)

Režie: Cary Fukunaga
Romantický/drama
Velká Británie/USA 2011
120 min.

Určitě jste už slyšeli o knize Charlotty Brontëové *Jana Eyrová*. Pokud jste ji nečetli, minimálně v literatuře jste se s ní setkali. Já osobně jsem knihu nečetla, ale patřím k lidem, kteří když vidí dobrý film, rádi si přečtou i knihu. Nemůžu to porovnat, ale v jedné recenzi jsem četla, že prý se film velmi drží knižní předlohy, takže pokud vás tato recenze navnadí ke zhlédnutí filmu a bude se vám líbit, měli byste být spokojeni i s knižní předlohou.

Příběh se odehrává v Anglii v 19. století. Hlavní postavou je Jana Eyrová, která v útlém věku ztratila rodiče, a tak vyrůstala u své tety, paní Reedové. Teta ji ale neměla příliš v lásce, a tak poslala Janu do školy pro dívky s velmi přísným režimem, kde byla děvčata krutě fyzicky týrána. Jana hrubé zacházení přežila a začala pracovat jako učitelka. Po čase podala inzerát, na který se jí ozvala paní Fairfaxová, hospodyně ze šlechtického sídla v Thornfieldu. Devatenáctiletá Jana se tak dostala do rodiny Rochesterů, kde měla učit malou dívku Adélu. Postupem času se zamilovala do Edwarda Rochester, majitele sídla a opatrovníka Adély, a její city byly opětovány. V té době se Jana dozvídá, že její teta, paní Reedová, která ji poslala do lowoodské školy a ztratila o ni zájem, umírá a chce Janu ještě na smrtelné posteli vidět. Jana odjela a dozvěděla se od ní, že její jediný žijící příbuzný

ji před několika lety hledal jako jediného dědice. Když se pak vrátí domů, pan Rochester Janu požádá o ruku. V den svatby se však ukáže, že pan Rochester je již ženatý. Už spoustu let měl za manželku šílenou, psychicky nemocnou Španělku, kterou držel pod zámekem na půdě svého domu.

Nešťastná Jana se nenechala přemluvit, nedala na omluvy pana Rochester a ze sídla uprchla. Ujali se ji sourozenci Riversovi a Jana si s nimi začala rozumět, zvláště s mladým pastorem Janem. Ten jí obstaral místo venkovské učitelky. Jana zjistila, že sourozenci jsou její příbuzní, jejich strýc vše odkázal Janě a ta zdědila velké peníze. Jana rozdělila peníze mezi sourozence a poté dostala nabídku k sňatku od pastora, spolu s pozváním, aby s ním jela na misie. Odmítla ho, protože stále nemohla zapomenout na pana Rochester a, tak se vrátila do Thornfieldu. Tam zjistila, že v domě vypukl požár, který založila Rochestrová šílená žena, a sídlo vyhořelo. Při požáru zemřela, skočila ze střechy. Když se ji pan Rochester pokusil zachránit, sám přišel o zrak a poranil si ruku. Jana ho vyhledá, padnou si do náručí a film končí.

Děj, který jsem popsala, je chronologický, film ale přeskakuje z přítomnosti do minulosti, a stává se tak retrospektivním. Začíná v době, kdy Jana utekla po nevydařené svatbě z Thornfieldu a ujali se jí sourozenci Riversovi. Pak se vrací ještě více do minulosti, a to do Janina dětství, do domu její tety a do lowoodské školy. Poté se přesouváme do doby, kdy Jana přijela do Thornfieldu a setkala se poprvé s panem Rochesterem a lidmi z panství. Delší dobu se děj odehrává na panství, a diváci tak mohou sledovat

rozvíjející se vztah mezi Janou a panem Rochesterem. Přes nevydařenou svatbu a Janin útěk se dostáváme do přítomnosti a příběh se vyvíjí dál – Jana je učitelkou na vesnici a sblíží se s pastorem Riversem. Pastor jí nabídne sňatek, Jana odmítne, vydá se zpět na Thornfield a setká se s panem Rochesterem. To mi na filmu připadalo zajímavé a líbilo se mi.

Filmových adaptací o Janě Eyrové je mnoho, já jsem už jednu viděla, byla z roku 1996 a dívali jsme se na ni v angličtině, takže jste se s tímto filmem možná také setkali. Tento film se odvíjel chronologicky, tedy až na návrat do dětství, a když oba snímky porovnáám, musím přiznat, že nové zpracování mne oslovilo více. Starší film by se dal srovnat s filmy jako je *Pýcha a předsudek* nebo *Rozum a cit* podle knih Jane Austenové, která je současnicí Charlotty Brontëové. Tyto jmenované filmy jsou, v mezích možností a v souladu s dobou, ve které se odehrávají, hravé, veselé, a mají hollywoodský nádech; starší adaptace Jany Eyrové se jim podobá, i když není tak veselá, protože děj se přece jen liší. V porovnání s novou adaptací je ale veselá až dost. Z nového filmu dýchá smutek z osudu Jany, na diváka působí syrové počasí – všudypřítomná mlha a déšť na blatech, a v porovnání se starší adaptací je tu i méně romantiky, vztah mezi Janou a panem Rochesterem se vyvíjí nepřírozeně rychle. Lépe řečeno city pana Rochester nejsou skoro znát, a najednou žádá Janu o ruku, až na pár scén to mezi nimi moc nejiskří. Po žádosti o ruku se to ale změní a je vidět, že jsou opravdu zamilovaní. To jsou pak jediné opravdu veselé scény filmu, tedy když nepočítám konec.

Co se hereckého obsazení týče, na romanticky laděné drama podle románu z povinné klasické četby by asi moc lidí nepřišlo, nebýt zajímavých a zvučných jmen na plakátech. Hlavní ženské role se ujala Mia Wasikowska, kterou jste mohli vidět například v *Alence v Říši divů* od Tima Burtona, hlavní mužské role se zhostil Michael Fassbender (*X-Men: Poslední vzdor*). Že vám ta jména nic naříkají? To mně, jakožto filmovému fanouškovi, ano. Kdyby hlavní dvojici hrála Angelina Jolie a Brad Pitt, asi by to nebylo to pravé, hlavní hrdinové nemají být krásní a dokonalí, ale má z nich něco vyzařovat, musí se do role hodit a mít charisma, a to Mia a Michael bezesporu mají. Ve vedlejší roli pastora Riverse můžeme vidět Jamieho Bella (*Billy Elliot*) a v roli hospodyně září Judi Dench (M z nových Bondovek, *Zamilovaný Shakespeare*, *Čokoláda*; letos se zúčastnila jakožto čestný host Karlovarského filmového festivalu). Výkony všech jmenovaných i nejmenovaných herců se mi moc líbily a myslím, že režisér Cary Fukunaga film pojal velmi dobře a vtiskl mu tu pravou atmosféru.

Na závěr bych ráda zmínila hudbu, která je sice komornější, ale k náladě filmu se hodí a výstižně dokresluje děj.

Film *Jana Eyrová* určitě nepatří ke kasovním trháčkům, neboť je velmi prostý, ale určitě si své diváky najde. Na základě návštěvy kina jsem knihu začala číst; odrazuje sice svoji tloušťkou, ale mně se líbí. Myslím, že režisérovi nešlo ani tak o velké tržby, nebo o oblibu ze strany diváků, ale o to, jak přesně přenést knihu na plátno a vystihnout jejího ducha, což se mu dle mého názoru povedlo.

Hodnocení: 90%

Lucie Říhová (G7)

Co si myslíte o ekologii? Třídíte plasty a odpad?

Adéla Kolářová (G4):

Samozřejmě se zajímám o ekologii, třídím papír i odpad a je škoda, že u nás není mnoho kontejnerů na třídění.

Emil Navrátil (G6):

Netřídím papír, ale rodiče mě nutí, abych třídil pet láhve.

Barbora Smékalová (G1):

Moc se o ekologii nezajímám, netřídím skoro nic.

Kateřina Procházková (G3):

Nevím, co to je ekologie 😊. Ale třídím sklo a papíry.

Václav Daněk (G5):

Myslím si, že třídění papíru je dobrá věc (radí se s kamarádem) ... ale s ekologií nesouhlasím, jako s předmětem.

Veronika Balabánová (G2):

Odpad třídíme, na ekologii názor nemám.

Tereza Mádrová (PMP1):

Je dobrá a vhodná. Třídím sklo a plasty, bioodpad a papíry ne.

Petra Esslerová (VHC3):

Názor na ekologii přímo nemám, ale připadá mi, že lidé o ekologii příliš mluví, a málo dělají pro to, aby se naše ekologie zlepšila... A ano, snažím se třídít odpad.

Markéta Solnická (G5)

Básnické pokusy studentů primy

Vzpomínky na seznamovací pobyt

Školní rok jsme zahájili,
do Beskyd se odebrali,

abychom se seznámili
a trochu si zařídili.

Počasí přálo,
sluníčko hřálo.

Těla jsme protáhli,
žaludky roztáhli.

K jídlu byly samé mňamky,
přibily nám kilogramky.

Spokojenost byla mnohá,
poznali jsme blíže Boha.

Líbilo se nám tam všem,
kdy zas někam pojedem?

Hana Martauzová (G1)

Ráno, když se probudíme,
na snídani vykročíme.

Ze schodů se nezabijem,
v tlačnici snad přežijem.

Na snídani letíme,
všechno jim tam zbaštíme.

Pak učení během chvilky
opustíme jak kobylky.

Soutěžíme, soutěžíme,
úspěchy si vytěžíme.

Potom v ideální době
oběd hnedka máme v sobě.

Takto posilnění stravou,
všechny vtípky letí stranou.

Teď už jedem naostro,
vyhrajeme, vsadím sto.

Pak se na večeři vrhnem,
pečlivě si zuby drhnem.

Až se všichni okoupáme,
do postelí naskákáme.

A když večer usínáme,
na celý den vzpomínáme.

Máme dobrou kuchařku,
proto rádi jíme,

je to sestra Vojtěcha,
hned jsme plni píce.

Jiří Kaňa (G1)

V Etiopii se mluví 83 jazyky a 200 různými dialekty.

Kdyby Petřínská rozhledna měla vrchol ve stejné nadmořské výšce jako Eiffelova věž (bez vysílače), musela by být vysoká jen 10 metrů.

Závody automobilky Škoda Auto opustilo téměř 1,5 miliónu Felicií, které tak byly nejběžnějším autem na českých silnicích ještě i deset let po ukončení výroby.

Hradisko Staré Zámky poblíž Brna-Líšně patřilo k významným centrům Velkomoravské říše.

Královská vdova Eliška Rejčka se nechala pohřbit se svým dlouholetým milencem Jindřichem z Lipé v mariánské bazilice na Starém Brně.

Před 80 lety (21. června 1931) dosáhl experimentální železniční vůz Franze Kruckenberga s vrtulovým pohonem, nazývaný kolejový zepelín, rychlostního rekordu 230,2 km/h.

Jaguár americký má tak silný stisk, že dokáže prokousnout své oběti i lebku.

Název Zelený čtvrtek vznikl díky zkomození původního německého názvu Greindonnerstag (lkavý čtvrtek) na Gründonnerstag.

Jan Žižka chtěl po bitvě u Malešova zničit Prahu, aby se pomstil za proradné jednání pražských radních.

Vojtěch Janský (G7)

Pepíček má zajít na poštu se složenkou (je vyplněna tužkou). Paní u přepážky se na složenku podívá a potom mu ji vrátí se slovem: „Perem!“

Když přijde Pepa domů, říká: „Oni dnes neúradují. Oni prej perou“.

Nová paní učitelka říká své třídě: „Teď se mi pěkně představíte. Třeba ty, chlapče, jak se jmenuješ?“

„Já jsem Prokop Buben.“

„To mě nezajímá, pověz mi, jak se jmenuješ.“

Co má hypochondr napsáno na hrobě?

„Já vám to říkal.“

V kupé vlaku jedou vojín, lampasák a matka s dcerou. Vlak vjede do tunelu. Ozve se mlasknutí polibku a pak hrozná facka.

Lampasák si myslí: „Voják si užívá, a mě za to fackují.“

Matka si myslí: „To mám ale slušně vychovanou dceru.“

Dcera si myslí: „Kdyby ten voják nebyl takové dřevo, tak si mě nemůže splést s matkou.“

Vojín si myslí: „Až znova vjedeme do tunelu, tak zase mlasknu a střelím mu ještě větší.“

Jede blondýnka a brunetka výtahem.

Najednou se výtah zasekne. Blondýnka zpanikaří a začne volat: „Pomoc!“

Brunetka: „Když chceš, aby nás někdo slyšel, tak musíme volat spolu.“

Na to začne blondýnka řvát: „Spolu!“

Kristýna Mrázová (G7)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Lucie Říhová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Marek Caha, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:
Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2011. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2012.